

UZAKTAKİ IŞIKLAR

Bir dağ başındayım
Evimden sevdiğilerimden uzak
Ne acayip bir yer ki
Hava kuru yer ıslak
Karanlıklar içinde
Burda insanlar mutsuz
Ben ışısız, umutsuz...

Aramızda bulut perdesi
Ay nazlanmış doğmuyor
Rüzgâr akşamları asi
Bu vakitlerde neşesi olmuyor

Etrafımda pek çok insan
Bense yine yalnızım
Çift sıra taştan örülü daracık bonetim bile
Hüznümle dolu bu akşam
Tıpkı eskisi gibi...
Dışardakiler de farklı değil
Yüzlerinde yok gündüzün neşesi
Uykusuz gözleri dalmış uzaklara
Uyumak da harammış geceleri

Bir çileli zindan bu yer
Hasret kalmış ışığa
O ışıklı gözler
Geceler olmuş yoldaş
Düşman kesilmiş gündüzler

Dedim ya garip bu yer
Suyu, havası, ekmeği...
Ve ben
Elimde bir dal parçası
Gecenin bilmem ne vakti
Karıştırıyorum tenekedeki közü
Solgun şavkı vursa da taş duvarlara
Tükenmek üzere, kalmamış özü

O közün hasta, loş ışığında
Dışardakiler geçti aklımdan
Hani o tek yıldızın ışığına bile
Muhtaç olan karanlık mahkumları

Sessizce dışarı çıktım
Boyun eğip vicdanımın sesine
Sordum kısık bir sesle
Söyleyin bana haliniz ne?
Hepsinden yükseliyordu ortak bir ses
Normal diyordu
Sağol! Herkes...

Ömür sermayemden gitse de
Geçsin istiyordum çabucak zaman
Belki böylece gelirdi
O ışıklı an
Yürümek istiyordum artık
Uzaktaki ışıklara
Yürümek istiyordum
Düşüp kalmak pahasına

Ve gün geldi yürüdüm
Bir ışıklı beldeye
Kalbim çarpıyordu delice
Ne de olsa bu ilk gece
Binlerce lambam olacaktı...

Dört yanımda lambalar
Ama ben yine karanlıklardaydım
Uzakları aydınlatan ışıklar
Aydınlatmıyordu beni
Dibini aydınlatmayan bir mum gibi
Işığını kısıkanıyordu benden
Karanlıklardaydım yine
Hayallerim erirken

Nedendi bu zulüm bana
Bu karanlıklar neden

Yoksa bu değilmiydi
Özlemini duyduğum ışık
Nûr'un cezası mıydı
Değildim pek alışık

Ahh! o uzaktaki ışıklar
Ben sizlere aşık
Hayır bunlar olamaz özlediğim
O uzaklarda, uzaklardaki Işık....

Yahya Kahraman
(07.11.1995- Şırnak)